

NORD-BORNHOLMS UGEBLAD

Udgivet af et Interessentskab.
Redigeret af Emil Bohn.
Forretningsfører Sparekasseb. Ridder
Trykt i Gornitzkas Trykkeri, Allinge.

Avertissementsprisen er pr. Pettelinie
for Inserater paa Forsiden 15 Øre.
Almindelige Annoncer 1. Gang 10 Øre.
Efterfølgende Gange 5 Øre.

Nr. 68

Freitag den 22. Januar 1915

3die Aarg.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

trykkes i et Antal af mindst 1600 Exempl.
og forsendes gennem Postvesenet i Allinge.
Sandvig, Olsker, Rutsker, Rø og Klemensker.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

har den største Udbredelse i Nordre Herred.
bliver læst i ethvert Hjem og egner sig der-
for bedst til Avertering.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

optager gerne Bekendtgørelser af enhver Art
saasom Køb, Salg, Foreningsmeddelelser,
Efter- eller Aflysninger, Auktioner etc.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

udgaar hver Fredag, kan bestilles paa alle
Postkontorer samt paa Bladets Kontor og
koster 50 Øre Kvartalet.

Uden for Kirkegaarden.

—o—

Hvorfor er du blevet saa tavs,
Kammerat,
du som forhen spøjte og lo?
Se Høsten har hvælvat sin Himmel
saa høj
og straalende over os to!
Og mærker du Duften af

søltørt Græs

der bølgør bort gennem Luften —?
Min Ven vær glad og se dig om
og lad dig beruse af Duften.

Vi sidder ved Muren her ved
vor Vej
og tager et lille Hvil,
mens Solen er straalende,

høj og klar

med den sene Septembers Smil.

— Der, indenfor Muren,
med sorte Kors
der er jo de dødes Have . . .
Ja, jeg forstaar dig, min kære Ven
det er dine kæres Grave.

I Gravene under de sorte Kors,
i Muld saa underlig blid
af den drømmende Høsttids Sødme,
der bor den forsvundne Tid.
Der ligger den stille, for evigt gemt,
mens Tider og Timer rinder
og kalder tungt paa vor svage Sjæl
— det er vore lyste Minder.

Aa ja, der hviler den Dag, der gik
og det den bar i sit Skød,
de svundne Tiders Lykke og Ve
som nu for evig er død,
de forrige Tiders kaldende Drøm
som vinked ad nye Stier.
Ja de er døde min gamle Ven
og derfor er det, du tier.

En fattig Tue med Blomster paa
og et Trækors, manende sort
er alt, hvad der er tilbage
af Tider, der flygtede bort,
af Smærte, der trykked en Stund
vort Sind,
af Lykke, der traadtes i Støvet.
Aa, kæreste Ven, jeg kan godt
forstaa,

hvorfor du er saa bedrøvet.
Dagen kommer med Guld
i sit Skød
og Dagen flygter saa rapt;
og det er vel mere, end vi forstaar,
den Lykke som vi har tabt . . .

Dagen bryder vel frem paa ny,
men naar den kommer, den sidste,
er alle Drømme forbi — saa har
vi intet mere at miste.

Saa er vort Liv kun en Række Kors
for alle de Drømme som brast,
for alle de store Problemer
med hvilke vi gav os i Kast,
for al den Lykke vi Daarer nød
i korte Uger og Dage,
— saa kysser vi ydmygt den
mossede Tørv,
det eneste vi har tilbage.

Men se, Kammerat, paa den?

store Vej

ad hvilken vi gik vor Gang,
den høje Himmel, den store Sol
til hvilken vi sang vor Sang.

Du nynned saa mangen
en glad Melodi
i Høstens viftende Vinde.

Frisk Mod, Kammerat, stem kun i
en ny —
de gamle . . . de blev derinde!

27. September 1914.

Mr. Blanco.

Billeder fra den københavnske Kommuneskole.

—o—

Af E. A. Gram i „Ill. Tid.“

Der var ganske stille paa Trap-
perne i den store Kommuneskole.

Nylig var Klasse efter Klasse af
Pigebørnene gaaet hjem, og oven-
paa den stadige, susende Strøm af
Fødder der spadserede nedad, af
Døre, der lukkedes op og i, af Smaa-
snak, afbrudt af Inspekticens „Stille
paa Trapperne“ eller af en Lærin-
des advarende: Hys! var fulgt dette
stille, fredlyste, korte Mellemrum,
hvor Skolen saa at sige puster al
den Støv, Varme og daarlige Luft
ud, som den efterhaanden er blevet
fyldt med i de første fem Undervis-
ningstimer af Dagen, og hvor den
gennem alle sine aabne Vinduer at-
ter fyldes med ren, frisk Luft for at
modtage det ny Hold Børn, der,
naar Klokkeren piber 1, paany strøm-
mer ind.

Der var ganske stille! Da kna-
gede det i Trapperne, Inspektørens
tunge, lidt undersætsige Skikkelse
gik langsomt opad. Han var kom-
met i Tanker om et Brev, han havde
glemt at besørge, nu maatte han
op paa Kontoret efter det. Idet han
passerede øverste Klasses Værelse,
smultede et Pigebarn paa 13—14
Aar ud af Klassen, men blev et Øje-
blik forvirret staaende, idet hun
stødte paa Inspektøren, kniktede og
vilde løbe forbi; men han standse-
de hende med et: „Naa, Martha,
hvad har du at gøre inde paa Nr.
12? Klassen er jo gaaet.“ „Jeg . . .
jeg . . . havde glemt . . . noget,
“ stammede Barnet og blev ganske
bleg. „Sikken en glømsom en! Du
ved nok, Reglen hedder: Ingen maa

gaa tilbage op i Klasserne,“ sagde
Inspektøren godmodig, „men skynd
dig nu bare af Sted,“ du staar jo
som paa Naale. Farvel, lille Mar-
tha,“ og dermed gik han ind paa
Kontoret, og Martha susede ned ad
Trapperne.

„Underlig som det Pigebarn blev
forskrækket for mig,“ tænkte Inspek-
tøren. „Herregud, at man virkelig
er saadan en Bussemand. Hvor
Martha er blevet stor! Den vilde
Krøltop er jo snart et helt voksent
Menneske.“ Og saa glemte han
Martha og sit lille Møde med
hende.

Der gik nogle Dage, og atter spad-
serede Inspektøren ved samme Tid
op ad Trapperne. Han havde tyde-
ligt hørt et Viudue smække. Nu
havde naturligvis en eller anden
glemt at sætte en Krog paa, og saa
vilde Ruden gaa itu. Hvor ærge-
ligt! Han skulde netop have sin
Hviletid fra 1—2, men han maatte
jo op for at se at redde Ruden og
derved Budgettet for en Ekstraud-
gift. Han kigede ind i hvert Væ-
relse, men da han var naaet til Nr.
12, kom Martha netop ganske stille
og forsigtigt ud derfra. Forfærdet
blev hun staaende lige overfor Ins-
pektøren, der forbavset spurgte:
„Men Martha, er du nu der igen?
Har du nu igen glemt noget?“
„Nej, — men jeg har Orden, og jeg
blev saa sent færdig.“

Naa saadan, men du ved ellers,
at Ordensduksen skal se at komme
af Sted med sin Klasse, og du er
jo langt bagefter. Eftermiddagsbør-
nene kommer snart. Det er maaske
ogsaa dig, der har glemt at sætte
en Krog paa et af Vinduerne?“
„Nej . . . det ved jeg ikke, . . .
det tror jeg ikke,“ hakkede hun
frem, mere og mere forvirret. I det
samme pib Klokkeren 1. Alle Efter-
middagskolens Ordensdukske, kom
op ad Trapperne. Martha fik Lov
til at løbe, og Inspektøren gik ned
til sig selv for at tage den Hvile,
han var blevet afbrudt i.

Om Eftermiddagen sad han ved
sit Arbejde paa Kontoret, da Marthas
Ansigt dukkede op for hans indre
Øje. Hvor mærkværdigt; Der var
noget i Ansigtets Udtryk, der smer-
tede ham, noget han aldrig før havde
set deri. Var der noget i Vejen med
hans Krøltop? Fra ganske lille Pige
havde Martha Stender med det krøl-
lede Haar og de aabne frimodige
Øjne været hans Yndling. Hvorfor
havde hun ikke set frimodigt op
paa ham i Dag? Inspektøren blev
pludselig urolig i Sindet. Havde
hun løjet for ham? Og da der i
det samme kom en Dreng ind paa
Kontoret, sendte han ham op paa
Nr. 12 efter Formiddagsprotokollen.
Han vilde dog se om Martha ogsaa
virkelig var Ordensdukske.

Nej! Hans Formodning var alt-
saa rigtig; hun havde løjet, men
hvorfor? Eller skulde hun maaske
have overtaget en andens Hverv i
Dag? Den Sag maatte han til Bunds
i; i Morgen vilde han tale med hen-
des Klasselærerinde.

„Aa, Frk. Fog, jeg vilde gerne
tale lidt med Dem paa Kontoret,“
sagde han den næste Dag ind ad
Døren paa Nr. 12, og et Øjeblik ef-
ter traadte Frøkenen ind paa Kon-
toret. „Jeg vilde vide lidt om Mar-
tha Stender. Hvordan gaar det med
hende? Er der noget i Vejen med
hende? Jeg synes, hun er saa for-
andret.“

„Aa ja, stakkels Martha, hun har
det drøjt, i denne Tid. Hun har
heller ikke betalt sine Skolepenge
i de sidste Maaneder, ser Inspek-
tøren nok. Moderen har jo ligget syg
fra lidt efter Jul, og alt hviler paa
Marthas Skuldere. Men jeg maa
sige, hun har klaret det godt. Jeg
har et Par Gange slaaet paa, om
jeg ikke skulde se at skaffe hende
lidt Pengeunderstøttelse; men hun
har hver Gang erklæret, at det gik
meget godt. Det er ogsaa beundrings-
værdigt at se, hvor hun holder begge
de mindre Søskende rene og pæne,
og hvor velnærede de ser ud. Men
med Hensyn til sine Skolearbejder
er Martha unægtelig gaaet stærkt
tilbage, hun som altid var mellem
de øverste i Klassen, sidder nu som
Nr. 15. Hun har maaske følt sig
genert over for Inspektøren, fordi
baade hun og Søsteren skylder Skole-
penge for et Par Maaneder.“

„Ja, maaske. Men sig mig, havde
hun i Gaar overtaget at gøre Orden
for Ordensduksen?“

„Nej; hvorfor spørger Inspektøren
derom?“

„Jo, for jeg traf hende, længe ef-
ter at Klassen var gaaet, alene oppe
paa Nr. 12, og paa mit Spørgsmaal
om, hvorfor hun var der, svarede
hun, at hun havde Orden.“

„Det var mærkeligt.“

„Ja, ikke sendt; men maaske hav-
de hun glemt noget, og turde ikke
sige det.“

„Ja, det har det nok været,“ og
saa gik Frk. Fog atter op i sin
Klasse.

Men Inspektøren var ikke beroli-
get og besluttede at passe paa.

I et Par Dage var han saa ved
Nr. 12 ved Efttiden men der var in-
gen Martha, Klassen stod tom, som
den skulde, med alle Vinduer aabne.

Men en Dag, da han gik ned
ad Trapperne, mødte han Frøken
Jansen, Viceinspekticen. Den fyl-
dige Dame saa ganske ophidset ud.
„Hvad er der i Vejen, Frk. Jan-
sen?“ spurgte Inspektøren.

„Aa, det er Martha Stender, der
render ind i den ene og ind i den
anden Klasse. Nu har jeg i et Par
Dage set en svippe ind ad den ene
Dør efter den anden. I Dag saa
jeg tydelig, at det var Martha; men
jeg kunde ikke naa at faa fat i
hende; hun var borte inden jeg
naaede ned. Jeg gad vidst, hvad
hun har at bestille i de andre Klas-
ser, og det netop nu, da der slet
ingen maa være i Klasserne. I Mor-
gen den Dag skal jeg læse hende
ordentlig Teksten, kan hun tro. Den
Laptaske!“

Inspektøren smilede, han kendte
Frk. Jansens stærke Udtryk, men

ogsaa, at der bag de krasse Ord og
den strenge Disciplin bankede et
varmt og medfølelse Hjærte.

„Det er mærkeligt med Martha,
jeg har ogsaa for flere Dage siden
lagt Mærke til, at hun ikke følges
hjem med sin Klasse. Men paa
den anden Side er der ikke kommet
Klager over, at der mangler noget
i Klasserne, og jeg vil ogsaa saa
nødig tro, at lille Martha skulde
stjæle, skønt det næsten ser saadan
ud. Sig ingen Ting til hende, men
vil De, Frk. Jansen, være saa god
at passe paa hende, naar Børnene
gaa fra Skole i Morgen. Og hvis
De træffer hende paa forbudne Veje,
saa send hende ind paa Kontoret
til mig. Men — lad os gøre saa
lidt Opsigt som muligt, lad os spare
hende overfor Kammeraterne.“

Næste Dag sad Inspektøren paa
Kontoret, Klokkeren var noget over 1,
han havde hørt alle Eftermiddags-
børnene gaa op ad Trapperne, og
deretter var der blevet stille; Arbej-
det var begyndt rundt omkring i
Klasserne. Det var med et Lettel-
sens Suk han rejste sig for at gaa
fra Kontoret ned i sin Lejlighed.
Da blev der banket paa Døren, den
gik op, og Frk. Jansen stod der med
Martha ved Haanden; Frk. Jansen
rød og vred, Martha bleg og med
nedslagne Øjne, i Haanden holdt
hun sin Skoletaske.

„Ja, det er en nydelig Historie!
Her har De Martha! Troer De, hun
er til at faa et Ord ud af. Igen i
Dag saa jeg hende rende ud og ind,
men sig mig, hvad hun bestiller,
nej, det vil hun ikke, den stædige
Tøs!“

„Naa, naa, Frk. Jansen, lad os
forsøge med det gode. Jeg tror jeg
vil bede Dem lade mig være alene
med Barnet.“

Frk. Jansen blev en Smule rødere
i Kinderne, hun gjorde kort omkring
og ud af Kontoret.

Inspektøren saa ned paa paa Mar-
tha, hun stod saa skyldbevidst og
bleg for ham. Det gjorde ham ondt
for Barnet, og han sagde venligt.

„Naa, Martha, hvad er der saa i Ve-
jen med dig? Har du ingen Tillid
til mig, Barn. Vær nu ikke bang,
men sig mig alt. Hvad“ —

Men inden han fik talt ud, havde
Martha kastet sig ned over Bordet,
og medens hun skjulte Ansigtet med
den ene Haand og krampagtigt holdt
Skoletasken fat med den anden, hul-
kede hun stødvis frem. Jeg —
troede ikke, det var saa slemt. Aa,
— jag — mig ikke bort, jeg —
— skal nok betale Skolepengene i
næste Maaned.“

Inspektørens Ansigt blev strengere,
han troede, hun vilde se at slippe
fra Sagen paa den Maade, og gan-
ske tørt sagde han: „Aa, Martha,
maa jeg være fri for de Scener.
Hvem talte nu om Skolepengene.
Paa den Maade kommer du ikke
fra det, Nej, du maa ud med, hvad
du bestiller omkring i Klasserne,
efter at dine Kammerater er gaaet.“

I det samme slog det ham, at hun
maatte gemme et eller and

letasken, siden hun holdt saa fast paa den.

„Luk den Taske op!“ kommanderede han. Ganske villieløs adlød hun.

Inspektøren saa derned, men blev maaltlos staaende. Tasken var fuld af Papirspakker med Rester af Smørrebrød.

Noget vaadt duggede hans Briller, han tog dem af, pusede dem og sagde endelig: „Nu forstaa jeg, hvorfor du har været omkring i Klasserne. Martha, min stakkels Pige, græd nu ikke saadan. Fortæl mig det hele. Du har godt af at lette dit Hjerte. Naa, op med Hovedet, jeg er ikke vred paa dig, hører du. Fortæl mig, hvad du har gjort med alle de Rester?“ Han drog Martha hen til sig, klappede hende paa Haaret og fik hende lidt efter lidt saa beroliget, at hun kunde fortælle:

Engang før Jul læste Moder i Avisen, at Børnene lod Rester af deres Mad ligge paa Skolen, og at en Inspektør havde ladet dem veje og fundet, at der kunde være mange, mange Pd. Brød om Ugen. Mor spurgte, om vi ogsaa levned hos os, og jeg sagde, at det var der mange af mine Kammerater, der gjorde. Saa talte vi ikke mere derom. Men i Januar Maaned blev Moder saa syg — Inspektøren ved nok, at Far døde i Fjor — og jeg spekulerede og spekulerede paa, hvordan jeg skulde bære mig ad med at skaffe alt til hende og mine 2 Søkende. Sygekassepengene kunde kun slaa til til Huslejen, og hvad Mor skulde have, jeg fik jo nok Penge paa min Plads, men vi skulde jo ogsaa have Brændsel og Lys; men slog det ned i mig — Brødresterne paa Skolen! Kunde jeg bare faa fat i dem, skulde jeg nok klare det. Og saa — saa var det, jeg løb om i Klasserne og tog dem. Jeg var saa gruelig bange hver Dag, aa, saa bange, for at blive opdaget. Det havde jo været en frygtelig Skam. Og jeg ved jo ogsaa nok, at jeg har stjaalet, for Skolebetjenten bruger dem vel; men mange bliver ogsaa bare kastet væk. Jeg har taget mange af dem fra Af-faldskassen paa Legepladsen.

Inspektøren rømmede sig igen og tørrede Brillerne.

„Naa, og hvordan brugte du saa de Rester. Solgte du dem?“

„Nej, det gjorde jeg rigtignok ikke,“ kom det ivrigt fra Martha, „alle de pæne Stykker, de hele eller næsten hele, og tit var der Ost eller Pølse paa dem, satte jeg paa Tallerkener hjemme og dækkede dem godt til, og saa spiste vi dem til Middag og Frokost næste Dag og alle Brødkorper og Stumper rensede jeg og kogte saa Øllebrød af dem, og det spiste vi om Morgenen. Det er gaaet saa godt, og ingen af os har lidt nogen Nød, naar jeg blot ikke havde gaaet i den gruelige Angst for at blive opdaget.“

„Og du har kunnet klare det hele derhjemme uden nogen Hjælp?“

„Ja. Om Morgenen staar jeg tidlig op for at faa Værelserne, Moder og Børnene i Stand og koge Øllebrød, inden jeg gaar i Skole. Mændens jeg er i Skole, passer Emma Moder, og Frøkenen har ogsaa været saa venlig at lade mig gaa 1/2 Time før hjem de tre Dage om Ugen, naar Doktoren kommer, for jeg kan jo meget bedre forstaa hans Besked end Emma. Naar jeg kommer hjem fra Skole, gi'r jeg Mor, hvad hun skal have, og den lille faar et Par Stykker Mad, og saa skynder jeg mig paa min Plads. Der kommer jeg fra Kl. 6, saa koger jeg Kaffe til os alle, vi spiser Smørrebrødet dertil, og saa gaar vi i Seng, for vi har ikke Raad til at brænde Lys baade Morgen og Aften. Men . . . Martha begyndte igen at stamme i det, men derfor ken jeg heller ikke mine Lektier,

og jeg er kommet langt ned i Klassen.“

„Naa og hvordan har din Moder det nu?“

„Jo Tak, Mor er begyndt at komme op, og om en Maanedstid mener Doktoren, hun vil være helt rask igen; men endnu kan hun ikke røre sig til noget. Men hvordan skal jeg nu skaffe Maden til os alle i denne Maaned?“

Det havde aabenbart gjort Barnet godt at faa talt ud; hun saa helt frejdigt op paa Inspektøren, skønt hendes Stemme dirrede af tilbage-trængt Graad.

„Som du hidtil har skaffet den. Kun med den Forskel, at du nu ikke behøver at være bange for Opdagelse. Jeg ved virkelig ikke om Skolebetjenten har nogen Indtægt af disse Rester, rimeligvis smider han dem væk; men i hvert Fald, naar der ingen er, saa er der ingen — og saadan skulde det jo egentligt være. Du har været en brav og dygtig, lille Pige, men jeg kunde lide, at du havde vist os mere Tillid, saa havde du heller ikke behøvet at lyve to Gange for mig, for det har du gjort.“

Martha saa ulykkelig ud.

„Og Skolepenge, ja dem stryger vi for disse Maaned. Og skynd dig saa hjem til din Moder, hun er nok urolig for, hvor du er blevet af.“

Let om Hjertet løb Martha ned ad Trapperne. Da Inspektøren gik ud af Kontoret og laasede det efter sig smaalo han i Skægget: „Naa, hvor Frk. Jansen vil sætte et Ansigt op. Men Gud ske Lov, at min lille Martha har faaet sit frejdige Ansigt igen.“

Men da Martha næste Morgen sammen med sin Klasse gik forbi Viceinspektøren, trak denne hende ud af Rækken og ind i sin Lejlighed, og idet Frk. Jansen klappede hende paa Kinden stak hun hende en vældig Pakke i Haanden.

Den viste sig at indeholde en Masse Wienerbrød, en varm Vinterbluse og en Sparekassebog med 10 Kr. i; thi det var Frk. Jansens uforgribelige Mening, at Mennesket bestaar af Legeme, Sjæl og Aand, og at man skal sørge lige godt for alle 3. Hvad Legemet i dette Tilfælde skulde have, er let nok at se, men hvad Frk. Jansens kærlige Hjerte havde tiltænkt Sjælen og Aanden vil til evige Tider blive hendes Hemmelighed.

Hammerværkets Drift.

—o—

Der var i „Socialen“ for i Tirs-dags en Opsats fra Korrespondenten i Allinge-Sandvig, hvori min Afstemning i Amdraads Mødet angaaende Driften af Hammerværket kritiseres.

Det er affattet efter den sædvanlige Recept fra den Side, baade ved sin Længde og Indhold, og ivrigt vistnok saa inderlig velment.

Den er vel egentlig kun skreven for „Partifæller“ i Allinge-Sandvig (det er jo her den skal gøre sin Virkning), idet disse jo ikke læser, eller helst ikke maa læse andre Blade, ellers har der jo været god Lejlighed i den sidste Tid, til at se, hvad man andre Steder udenfor Kommunen mener om Vedtagelsen af dette Laan, vedtaget som det blev med 6 mod 4, en stemte ikke.

Nu er det imidlertid saa heldigt at „Nordbornholms Ugeblad“ kommer til saa at sige alle Hjem paa Nordlandet og sikkert ogsaa læses med megen Interesse, derfor skrev jeg i forrige Nummer en lille Redegørelse om denne Sags hele underlige Forløb, for at klargøre denne Sag for Befolkningen.

Nu at komme videre ind paa

denne Sag igen, har jeg sandt at sige ikke videre Lyst til, men kan det mere Korrespondenten, saa han atter igen engang kan faa Lejlighed til at indprente sine Læsere, at han er meget forundret over Hr. Bohns „uransagelige“ Grunde til at stemme imod Laanet, saa for mig gerne.

Naar Korrespondenten begynder med, at Laanet ikke blot er rentefrit men tillige **afdragfrit paa ubestemt Tid — nemlig indtil Kommunens økonomiske Forhold maatte bedre sig saaledes, at Amdraadet kan finde det forsvarligt at kræve Laanet tilbagebetalt enten paa en Gang eller i Rater**, saa er dette sidste vel en mild Fortolkning af den principale Indstilling, som blev vedtaget, nemlig . . . eventuelt i Form af et rentefrit Laan — til Tegning osv. Der er selvfølgelig ingensomhelst (Garanti for, naar Laanet bliver opsagt helt eller „i Rater.“

Skulde dette ske, blot indenfor et Tidsrum af 10 Aar, og man ved jo aldrig hvad et kommende Amdraad kan beslutte, saa er dette Laans Modtagelse ligesaa uovelig, som at vedtage at anvende 15.000 Kr. af de Midler, vi daarlignok har, til Aktier i Driften af et Stenværk.

Under Hensyn til den Maade, hvorpaa Skatteligningen er praktiseret her i Kommunen, vel mest fremtrædende under det forrige Formandskab, er det jo givet, at de, som egentlig maa ud med Skattens største Del, snart vil være, for at bruge et Udtryk fra de sidste Dage, afhudede, saa stærkt, at det er med Frygt og Bæven, at man ser mod Fremtiden, alene dette kunde være nok til at motivere min Modstand mod Forslaget.

Men naar jeg endvidere har været Vidne til, hvorledes denne Sag er bleven endevendt ved forskellige Manøvrer, præget af mer eller mindre selvsk Art og som det senere blev oplyst paa Grund af en Udtalelse om, „at Bornholmerne ønsker det“, at Ministeriet stiller Krav om, at de bornholmske Kommuner skal „interesseres“ i Hammerens Drift med en Trediedel af Aktierne, saaledes at Staten kun tegner 1/3, det nydannede Konsortium el. Hasle Klinter og Chamottefabrik 1/3, saa faar man en underlig Følelse af det hele, og da endelig man lader falde en Ytring til Deputationen om at have Bornholm i velvillig Erindring ved en kommende Lejlighed eller saadan noget lignende, ja, saa synes mig, at der kun bliver liden Mening tilbage i at stemme saaledes paa Kommando.

Det Selskab, der nu midlertidig driver Hammeren, har jeg ogsaa en begrundet Mening om, at det ikke var paa dettes Initiativ, at Forslaget fremkom.

Ligesaa sikkert er det, at al den Tale om, og den deraf følgende Hysteri og forloren Indignation om Hammerværkets Nedlæggelse og den deraf følgende Ruin for Allinge-Sandvig, dets Næringsliv og Arbejdere, er Stikord, for særlig at faa Sagen til at glide i den „rigtige Retning“, hvilket jo nu er lykkedes — om til Gavn ogsaa Hjælp til vor tiltrængte Kommune, vil nok Tiden vise.

Som Følge af denne min bestemte Opfattelse af Sagen, falder al den lange Snak og Væv om, hvad jeg som Repræsentant for Hypothekforeningen skulde tænke paa, o. s. v. fuldstændig til Jorden.

Jeg kunde tænke mig helt vægtigere Aarsager til saadanne Kalamiteter for os, men som dog ligger saa langt i den uvisse Fremtid at jeg ikke skal komme ind herpaa nu.

Da jeg altsaa ser paa denne Sag med helt andre Øjne end Korrespondenten, vel ogsaa fordi jeg ved bedre Besked om Sagens Forløb, end han synes at vide, „saa begynder der maaske dog snart at gaa en Praas

op for ham i Retning af min Uran-sagelighed.

Ikke for at jeg i „nogen Grad“ ønsker at føre noget til Forsvar for min Stemmeafgivning i dette Spørgsmaal, jeg holder nemlig bestemt paa, at hver stemmer efter sin Overbevisning, og ikke for at fremme et Partistandpunkt, eller at tække den eller den, og det maa man vel endnu have Lov til indtil videre.

Ja det er „uransageligt“; thi hvad havde ellers været lettere, end at jeg, som paa Forhaand viste, hvorledes Stemmerne vilde falde, og saaledes forud vidste at Laanet vilde blive bevilliget — nej! om Forladelse, der var jo ikke ansøgt om noget Laan — vilde blive tilbudt Allinge Sandvig at vende med Vinden, og derefter talt varmt og indtrængende for et saadant Laan, om den store Hjælp til Kommunen, om Støtte for vor Stenindustri osv. osv. og slaa omkring med Fraser, saa alle „interesserede“ i Allinge-Sandvig kunde udbyde i Taksigelse og Lovord over deres mageløse Talsmand i Amdraadet.

Jeg kunde jo ligefrem risikere, at selve Hr. Laurits Pedersen vilde stemme paa mig? — en anden Gang.

Emil Bohn.

Er vi dovne allesammen?

—o—

Overretssagfører Stenbuch holdt forleden et Foredrag om „Dansk Dovenskab“. Han var meget kras mod sine Landsmænd. Han bad sine Tilhørere lægge Mærke til Københavnerne, der gik og dryssede Gaderne igennem, uden at man kunde se paa nogen, at de havde travlt. De danske Forretningsmænd er meget for langsomme i Vendingen. Vi tager Arbejdet fra Børnene, fortsatte den kritiske Overretssagfører, mens de gaar i Skolen, og Letter fra dem uden for Skolen. Ungdommen faar derfor ikke Flid og Frejdighed nok til at gaa egne Veje. Vore Højskoler har forsømt en god Lejlighed til at lære de unge Respekt for Sliddet og Udholdenheden. Arbejderne har faaet kortere Arbejdstid; gid de vilde benytte den til at være mere flittige. Vort Landbrug er Verdens største, gid Landmændene vilde luge Ukrudtet af deres Marker og muge Snavset af deres Stalde. Vi sover for meget; vi spiser for meget; men vi arbejder for lidt. Derfor er Danmark et lidet, fattigt Land.

Sange.

—o—

En sønderjydsk Soldat har skrevet hjem om, hvordan der i Jule-tiden har lydt danske Sange og Salmer i Felten i Frankrig. Der er der naturligvis intet Forbud mod danske Sange, og Sønderjyderne er saa gode og pligtro, at de saamænd nok alligevel fik Lov at synge deres egne Sange i Jule-tiden. Det har været stemningsfuldt, naar de samledes om et Juletræ eller anden Fest, har hørt paa tysk Prædiken og tyske Salmer, saa har istemt deres egne danske Salmer. Sangene, kan baade opmuntre og derved styrke Soldaterne, men de kan ogsaa blødgøre Sindene og maaske smelte noget af Hadet til Modstaderen. I Jule-tiden var der nok nogle smaa Visitter mellem de fjendtlige Løbegrave, men de blev forbudt af Tyskerne, maaske ogsaa fra modsat Side. Man er bange for at afkøle Hadet mellem Fjenderne, det Had, som er oprettet og vedligeholdt paa saa unaturlig Vis. Det er derfor højt sand-

synligt, at f. Eks. Visen om Tipperary er bleven forbudt i de tyske Løbegrave, om den havde fundet videre Indpas dertil fra Engländerne. Ja, lærte Soldaterne først hinandens Sange, blev det nok smaat med Hadet mellem dem.

Og uden Had ingen Krig.

Fra Uge til Uge.

—o—

Forlovelse

er indgaaet mellem Frk. Rigmo Riis, Datter af Vognmand H. M. Riis her i Byen og Gaardejer Siegfried Olsen, Jystedgaard pr. Naskov.

Er det muligt at afskaffe Drikkepengene.

Paa Turistforeningens jyske Afdelings Møde i Aalborg drøftede man bl. a. det saa ofte gennemdebatterede Spørgsmaal om Muligheden for Afskaffelse af Drikkepengene. Man havde bl. a. henvendt sig til forskellige Tjenerforeninger, som alle havde erklæret, at de ikke ønskede Drikkepengesystemet bibeholdt. Fra den jyske Afdeling er der derefter sket Henvendelse til Turistforeningens Hovedbestyrelse. Og denne har derefter taget sig af Sagen. Der vil nu i Vinterens Løb i København blive afholdt et Møde af forskellige Foreninger og Korporationer for at faa Spørgsmaalet undergivet en grundig Drøftelse. Og det vil saa vise sig, om der kommer noget ud af det hele.

En „energistk“ Tyveforsikringsagent.

En yngre Agent i Tyveforsikringsbranchen er forlen bleven anholdt. Han gik i Fl. „Natt.“ omkring og tegnede Forsikringer, og naar Folk ikke var villige til at lade deres Indbo assurere, begik han Indbrud, og kom saa nogen Tid efter igen som Agent.

Det lykkedes ham derved i adskillige Tilfælde at „omvende“ Kunderne indtil man et Sted fattede Mistanke til ham og tilkaldte Politiet. Han tilstod hurtigt sine Meriter.

Brandforsikringselskaberne

holdt forleden Medlemsmøde, ved hvilket Formanden, Direktør Tronier, bl. a. oplyste, at der fra 1ste April til 30. Sept. f. A. var brændt ved Lynnedslag for c. 1.200.000 Kr. (570 Brande), ved Børns Leg med Tændstikker for c. 380.000 Kr. (135 Brande), ved elektriske Anlæg c. 500.000 Kr. (41 Brande) og ved Motorer for c. 125.000 Kr. (25 Brande). Dette viste i høj Grad Nødvendigheden af Lynafledere efter Netsystemet, forsigtig Opbevaring af Tændstikker, kraftige Foranstaltninger overfor de daarlignede udførte og vedligeholdte og mangelfuldt renholdte elektriske Anlæg og brandsikker Indstalling og paalideligt Tilsyn med Motorerne.

Gudstjenester.

—o—

Søndag den 24. Januar.

Allinge K. Kl. 9 1/2. Skrm. 9. Ols Kirke Kl. 2. — 1 1/2.

Allinge Menighedshjem Kl. 3.

Sandvig Missionsshus Kl. 6.

Missionær Chr. Larsen taler.

Torsdag den 28. ds. Blaa Kors og Missionsmøde i Allinge Menighedshjem Kl. 8.

Hellig tre Kongers Ofret i Søndags i Ols og Allinge Kirker indbragte 526 Kr. til Hedningemissionen.

Elegante Visitkort

anbefales fra

Allinge Bogtrykkeri.

Ønsker De

smukke og moderne Fotografier, da henvend Dem i Atelieret ved Havnen.
Telefon 4. Andr. Ipsen.
Billeder indrammes.

By- og Hørredsfuldmægtig Johannes Kofoed, Hasle.

træffes paa Raadhuset i Allinge hver Mandag efter Kl. 10 Form. og i Kleimensker Kro hver Fredag fra 2—5 Eftm.

Den forsinkede Ladning af nye Konfekt Blommer, nye Muskatel Rosiner, nye tørrede Abrikoser, nye tørrede Æbler er nu paa Lager.

Alt af bedste Kvalitet og til rimelige Priser.

Nordlandets Handelshus.

Et Parti Spegesild

er til Salgs hos
With. Hansen,
Sandvig.

Sorterede gode

Spise-Kartofler

sælges til 3½ Øre pr. Pund i
Nordlandets Handelshus.

Auktion i Allinge.

Mandag d. 1. Februar afholdes efter Begæring af Manufakturhandler C. P. Petersen og Cyklehandler H. C. Mortensen offentlig Auktion i „Hotel Allinges“ Sal Kl. 1. over 300 Meter Bomuldstøj, 600 Meter Lærred, Skjorteflanel, Blusetøj, Klæde, Cheviot, søt Kjøletøj passende for Konfirmander, Skjorter, Bluser, Benklæder i Molskind og Klæde, et Parti Klædninger og Stortrojer, Vække- og Lommeure, en Del Isenkram, nogle brugte Herre- og Damecykler, 2 Sik. nye Herrecyklar, 1 do. Damecykle, 1 Haandsymaskine, 1 brugt Chaiselongue 1 Læsejerdervogn (2500 Pd.), 5000 Pd. Lucerne.

Søger De en Livsledsagerske,

skal den gamle Cykle sælges, ønsker De Adgang over deres Ejendom forbudt, har De fundet et Par Galoscher, skal der være politisk Møde eller Bal, har De Kreaturer til Salg eller vil De købe saadanne, har De faaet nye Varer hjem, paatager De Dem Reparationer, har De startet en ny Forretning — hvordan skal Folk saa faa det at vide, hvis De ikke averterer i et Blad, som virkelig læses.

„Nordbornholms Ugeblad“

læses af saa at sige alle i Nørre Herred og er derfor et fortrinligt Annonceblad. Send deres Annoncer til „Nordbornholms Ugeblad“.

Ægteskab

ønskes af en Enke 37 Aar med Forretning, med en dannet, sund Haandværker eller Arbejder i fast Stilling. Billet mrkt. „H. H. 45“ bedes sendt til dette Blads Kontor i Løbet af 8te Dage.

Alle Træskomagere paa Bornholm

har paa Grund af de høje Læderpriser forhøjet Prisen paa Træsko med nyt Læder fra Dags Dato.

Samtidig gives der ikke Kredit paa Træsko fra 1ste Februar 1915.

M. Lund, L. Larsen, C. Jensen,
Allinge. Allinge. Sandvig.

Et Parti ekstrafin Klipfisk

udsælges til smaa Priser.

Allinge Kolonial- og Produktforretning

Magasin du Nord's Udsalg

Gummifrakker, Ulsters, Sorte Klædes Frakker sælges under Udsalget med stor Rabat.

Ejnar Thorbek

VETT & WESSELS
UDSALG

Bornholms Spare- & Laanekasses

Afdeling i Allinge

Kontortid: 10—12 og 2—4.

Modtager Indskud paa alm. Sparekassetilkaar til en Rente af 4 pCt. p. a., paa Folie til 2 pCt. p. a.

Prisen er nedsat

paa vort fine Lammekød.

NB. Rabat pr. Kontant gives paa alle Varer.

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Bestil Deres Regninger og Meddelelser i Allinge Bogtrykkeri

Hurtig Levering. Billige Priser.

Godtføds-Udsalget

begynder Mandag den 25. ds. En Del Restex udsælges meget billigt. Paa alle furante Manufakturvarer stor Rabat pr. Kontant.

Min Systue anbefales som sædvanlig de ærede Kunder.

Waldemar Jørgensen.

Husk vort velassorterede

Trælast-Lager!

Forlang Tilbud, og vi er til Tjeneste.

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Bestil Deres Tryksager i Allinge Bogtrykkeri

Cement, Tagpap,

Tag- og Staldvinduer, Murgrøder, Fyrdøre, Riste og Renseluger anbefales til billigste Priser.

Allinge Kolonial- Produktforretning.

Vi har endnu et Parti af

det fine stemplede Lammekød.

For- og Mellemstykker a 42 Øre.

Smaa Baglaar a 50 Øre.

Nordlandets Handelshus.

Tiden kræver

ikke alene Sparsommelighed, men enhver dygtig Landmand maa, for at kunne drive et virkelig rationelt Landbrug, føre et nøjagtigt dagligt Regnskab over sine Udgifter og Indtægter, thi først derved faar han Indblik i, hvilken Driftsmaade, der betaler sig bedst. Hr. Lærer Jørgensen, Olsker, har udarbejdet en

Regnskabsbog for Landmand.

der er let og bekvem at føre og beregnet for et Aar. Den koster kun 65 Øre og faas i Bogladen

og i Allinge Bogtrykkeri. Det bliver den bedste og billigste Nytaarsgave, hvormed en Husmoder kan glæde sin Mand.

Absolut bedste Kolonialvarer

til billigste Dagspriser anbefales.

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Batterier til Lommelamper

er atter til Salgs.

Den, der sidste Sommer modtog en stor Armkurv til Laans, bedes levere den tilbage.

Harald Petersen.

Parlophon og Odeon-Instrument

er en ny og meget forbedret Udgave af Gramofon, som gengiver Tale, Sang og Musik i en hidtil ukendt ren og klar Tone, saavel med som uden Tragt, anbefales af Aktieselskabet „Nornam“s Agent for Bornholm, der indrømmer meget gunstige Salgsvilkkaar.

L. Madsen, Sandvig.
Telefon 8.

Sukker

sælges stadig til smaa Priser.

Allinge Kolonial og Produktforretning.

Erindringsliste.

Toldkamret 7—12 Form., 2—7 Efterm.
Kæmnerkontoret 10—11 og 2—4.
Laane- & Diskontobanken 2—4 Eftm.
Sparekassen 10—12 og 2—4.
Siempelfilial i Sparekassen 10—12, 2—4.
Dampskibsexpeditionen, aaben ved Skibenes Ankomst og Afgang Tirsdag og Fredag Efterm., Mandag og Torsdag Form.

Sognepræsten Tirsdag og Fredag 6—7.

Distriktslægen 8—9 og 2—3.

Postkontoret 9—12 og 2—7.

Søndag 12—2.

Telegrafstationen 8 Morgen til 9 Aften.

Søndag 12—2.

Borgmesteren. Kontortid hver Sögnedag Kl. 3 paa Skolen.

Branddirektøren Mandag og Fredag Form. 8 til 10.

Statsanstalten for Livsforsikring ved Chr. Olsen, Messen. Kontortid 1—4 Em.

Folkebogsamlingen paa Raadhuset: Fredag 7—8, Tirsdag; 3—3,30.

Lad

Dem fotografere hos Alfred Kjeller.

Handelshuset i Vang.

Fra Tirsdagen d. 12. ds. udsælges Kolonialvarelageret med 10% Rabat. Kun mod Kontant.

Olsker.

Kommuneskatten for 2det Halvaar 1814—15 modtages ved Mejerierne „Humledals“ og „Kajbjerggaards“ Udbetalinger i Januar og Februar Maaneder, samt hver Predag Eftermiddag i Undertegnedes Hjem.

St. Ols Sogneraad d. 5. Jan. 1915.

P. S. V.

K. A. Mogensen.

Alle Slags Skilte og Plakater

billigst i

Allinge Bogtrykkeri.

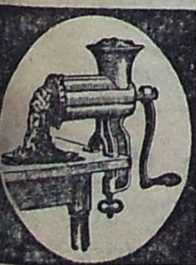
De rigtige Staldbøre,

stærke svenske Enekurve

Roegrøbe og Staldrøbe

af den solide Slags sælges billigt i

Nordlandets Handelshus.

Vridemaskiner,
Tøjroller,
Husholdningsmaskiner

Største Lager af
Isenkram,
Glas, Porcelæn og
Fajance.

Anker Heegaard's
bekendte
Gryder
anbefales.

Spise- og
Vandstel
samt hele
Køkkenudstyr.

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Godtkøbsudsalg

Nordlandets Handelshus

Af Udsalgsvarerne fremhæver vi:

En Mængde Rester af

Twistlærred, Dowlas, Bomuldstøj, Skjorteflonel, Bolster, Haandklædedrejl m. m.

Cirka 25 Stk.

bleget og ubleget Twistlærred med ubetydelige Fejlvævninger under den al-sælges ca. **10 Øre mtr.** mindelige Pris.

22 Stk. Bomuldstøj (Wienerlærred)

Værdi 55 Øre mtr., sælges for 45 Øre mtr., = 28 Øre Alen.

8 Stk. Skjorteflonel

Værdi 65 Øre m., sælges for 52 Øre m.

13 Stk. Bolstre

i forskellige Mønstre og Kvaliteter, særd. billigt.

3 Stk. prima Molskin

med ubetydelig Fejlvævning, er nedsat fra 160 til 120 Øre m.

Vort store Lager af Gardintøjer

udsælges med 20 pCt. Rabat.

En Del Rester af Gardintøj er yderligere nedsat.

Klædevarer.

28 Stk. Buchskin (afpassede Maal til Klædninger) er nedsat med **33 pCt.** (lidt ældre Mønstre).

Rester af Klædevarer, passende til Benklæder, Stortrøjer, Overfrakker, Pelse etc.

48 forskellige Klædninger til Voksne

tidligere Pris 25—28—32—35—38 Kr. sælges for 18—30—24—26—29 Kr.

Et Parti Overfrakker og Ulsters til og under Indkøbspris.

Gummifrakker, Værdi 25—28—30—32 Kr. nedsat til 19—22—23—25 Kr.

5 Stk. prima Skindtrøjer til Indkøbspris.

Ca. 60 Par svære uldne Dagligbenklæder,

Værdi 500—600—750 Øre pr. Par. nu 350—450—550 Øre.

Ca. 80 Par Arbejdsbenklæder fra 1.85.

Alt nyt og kurant Fodtøj

sælges trods den store Prisstigning til gammel Pris med **10 pCt. Rabat.**

Et Parti Damefodtøj

ældre Faconer (smaa Størrelser) halv Pris.

Kjolestoffer.

En Del Rester passende til Bluseliv, Nederdele og Kjoler, meget billigt.

2 Stk. svære Kjoletojer har kostet 120 Øre mtr. er nedsat til 95 Øre.

3 Stk. kulørt Alpaca har kostet 160 Øre mtr., nedsat til 120 Øre.

35 Stk. Nederdele,

sorte, blaa og kulørte, sælges med 25 pCt. Rabat.

Et Parti sorte Klædes Damefrakker med Foer

har kostet 28—32 Kr., sælges for 21—24 Kr.

Nogle faa Dameulsters og Gummifrakker fra 10 Kr.

Sønnen fra Amerika,

—o—

Den gamle Politiasistent nippede til sin Aftenoddy og stoppede efter i den lange Pipe. Han sad i sin Yndlingskrog henne ved Vinduet, der, hvor han sad hver Aften, naar det skumrede og saa paa Menneskene, der hastede hjemefter. Han var langt oppe i de Halvfjers nu, men han bar sin Alder godt, og han holdt meget af at fortælle et og andet af det, han havde oplevet, mens han gjorde Tjeneste i Hovedstadens Politi. . . .

Han havde siddet lidt og stirret efter en ung Mand med en gammal rystende Kvinde under Armen. Men saa vendte han sig pludselig om imod mig, og medens der drog et mildt Smil hen over hans Ansigt, der endnu har adskilligt af den gamle prøvede Politimands barske Præg, sagde han:

— Ja, man skal jo ellers aldrig lyve. Men jeg er ikke sikker paa, at en Usandhed altid er af det Onde. Jeg tror det afhænger af, om det, man vil naa med den, er til det Slette eller til det Gode. — Det kan saamæn gerne være, at denne Filosofi ikke kan staa for en stræng Kritik, men jeg har i hvert Fald én Gang sagt en Usandhed, der gjorde to Mennesker saa inderlig lykkelige. — Jeg kom i Tanker om det, da jeg saa den unge Mand og den gamle Kvinde dernede.

De skal faa Historien lige ud ad Landevejen, som den er:

Det var, mens jeg som ung Mand var ansat i Opdagelsespolitiet, at der blev foretaget Indbrud i en Forretning og stjaalet en Del Penge af et Pengeskab. Det hele var temmelig kluntet og uintelligent gjort, og det varede da heller ikke længe inden jeg havde fundet Gerningsmanden. Det var en ung Maskinarbejder — han var kun 20 Aar gammel — og Søn af en hæderlig og stræbsom gammel Kvinde, der ernærede sig som Vaskerkone. En gammel enfoldig Sjæl, der forresten hverken kunde læse eller skrive, men som forgudede denne Søn, saadan som kun en brav og redelig Mor kan forgude sit Barn. . . .

Hvad Grunden til Tyveriet var, er i denne Forbindelse ligegyldigt. — Men selvfølgelig var der en Kvinde med i Spillet . . . det er der efter min Erfaring næsten altid, naar ellers hæderlige Mennesker begaar en Forbrydelse —.

Naa, jeg maatte altsaa ud for at anholde den unge Mand, og jeg traf ham i hans Hjem. Straks da jeg traadte ind ad Døren, kunde jeg se paa ham, at jeg havde Gerningsmanden for mig. Han sank sammen som en Klud, mens han samtidig hulkede: „Jeg har ingen Ting gjort — jeg har ingen Ting gjort —“

Jeg gjorde mig haard og talte skarpt til ham. Men, da jeg samtidig saa hen paa den gamle Kone, fortrød jeg mine vasse Ord. — Jeg har aldrig set et Menneskes Blik saa stirrende af Rædsel og Gru, som denne Kvindes. Det var, som saa hun Alverdens Ulykker omkring sig. Og hendes Ansigt hvidnede, mens hun rystede som i svidende Kulde.

Jeg fik den dybeste Medynk med hende, og mens jeg gik hen og klappede hende paa Skulderen, sagde jeg mildt og venligt:

— Jeg tror Deres Søn har Ret, min gode Kone. Han har sikkert ingen Ting gjort . . . men han maa følge med mig alligevel. . . . Men De skal se, han kommer snart hjem igen som en ærlig Mand —.

Jeg vidste, at jeg løj. Men jeg gjorde det med Glæde. Jeg følte den unge Mands Haand i min i et varmt taknemligt Tryk, og jeg saa

det lysne af Lykke over den gamle Kvindes livsfurede Træk.

Otte Dage efter kom hun op til mig paa Kammeret og spurgte efter sin Søn. Den Gang løj jeg igen. Jeg sagde, at nu havde vi fundet den rigtige Tyv, men at hendes Søn først kom hjem om nogle Dage — han skulde rigtig frikendes. Hun forstod ikke et Ord af det altsammen, men hun troede mig paa mit Ord, og hun græd af Glæde og trykkede min Haand, da hun gik.

Andre 8 Dage efter blev han dømt til to Aars Forbedringshus og ført til Straffeanstalten. Jeg fulgte ham selv derned og fortalte ham, hvad jeg havde sagt til hans Mor. Han trykkede min Haand med brændende Inderlighed, da Porten slog i efter ham.

Kort Tid efter kom den gamle Kone igen og spurgte efter Sønnen, og jeg løj en Gang til. Jeg fortalte, at han var blevet fuldstændig frikendt og nu var rejst til Amerika. Han maatte en Tid bort fra Skammen ved at have været arresteret, havde han sagt, og han havde bedt mig bringe hende hans Farvel. — Han kunde ikke nænne at fortælle hende, at han rejste. Men om to Aar vilde han vende tilbage igen. Hun skulde bare være glad og vente paa ham.

Og hun ventede troligt og trofast. En Gang imellem søgte hun mig op og spurgte mig, om jeg havde hørt fra hendes Søn. Og jeg løj hver Gang. Jeg fortalte, at jeg havde haft Brev fra ham, og at han havde det godt. Hun skulde bare være glad og lykkelig. En Gang gav jeg hende ti Kr. af min egen Lomme. Dem havde han sendt til hende, fortalte jeg.

Hun græd store varme Taarer den Dag og velsignede sin gode, kærlige Dreng, der var saa god og søm ved sin gamle fattige og forsfldte Mor. —

Og da saa Straffetiden var udlø-

ben, skrev jeg til hende, at nu kom hendes Søn hjem.

Hun kom den Dag op paa Kammeret til mig i sit fattige Søndagstøj, med en lille Buket spæde Violer i de rystende Hænder. Hendes Søn sad inde hos mig, da hun kom. — Jeg havde fortalt ham det hele, og jeg har aldrig set noget saa skønt og velsignet som Mødet mellem de to. Hun hulkede i hans Arme, og han græd i tunge stærke Sæt, der fik hans kraftige Legeme til at skælve.

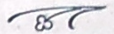
Jeg maatte gaa min Vej en Stund, for ikke at falde sammen under Indtrykkets voldsomme Styrke.

Saa gik de deres Vej. Men Søndagen efter mødte jeg dem ude i Grønningen. Hun gik med ham under Armen og klyngede sig ind til ham med al sin skønne moderlige Æmhed — klyngede sig ind til den Søn der ikke var en Tyv, men bare havde været i Amerika. Og han smilede hende i Møde med blanke, milde Øjne der lyste som en Velsignelse.

Han blev for Resten en dygtig Mand mens Aarene gik, stræbsom og redelig i al sin Færd, og jeg ved, at han var sin Moders Støtte og største Lykke indtil den Dag, hun lukkede sine Øjne.

Ja vist saa, sagde den gamle Politiasistent og strøg sig over Panden, det var en Usandhed. Men jeg fortryder den ikke, thi jeg ved, at den har skabt to Menneskers dybeste og rigeste Lykke. — Og mon det saa alligevel skulde være Synd.

Erich Erichsen i „Kbh.“

En ung Orne, tjenlig til Gylter, staaer til Afbenyttelse paa

Lindholmgaard i Rø.

Restbeholdningen

af Skindkraver, Muffer og Huer til Indkøbspris.

Et Parti Damelinned

(smudsket) ca. halv Pris.

Endvidere bortsælges extra billigt

Duge, Bordtæpper, Gulvtæpper, Forliggere.

Et Parti Fløjl m. m.

Uld og Klude tages i Bytte

til højeste Priser.

Nordlandets Handelshus.

Ekstrafint Plantefedt anbefales,

saavel til Bagning som Stegning.

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Cwëtta's

„ALBA“

Crémant Chocolade
FINESTE DANSK FABRIKAT

7 Hager og Ruller fra 10 - 100 Øre

Vor bekendte fine Kaffe

samt The, Chokolade og Cacao

anbefales det ærede Publikum.

NB. Altid frisk Kaffe.

Allinge Kolonial- & Produktforretning.